

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Слово редактора

Душпастирські відвідини з йорданською водою

Наша Церква у січні переживає декілька великих свят — це Різдво Христове, це «старий» Новий Рік і Святого Василя Великого, це празник Богоявлення — Хрещення Господнього у Йордані. Кожне свято відповідно супроводжується особливими звичаями: колядками — піснями прослави Новонародженого Ісуса, засіваннями — побажаннями миру, здоров'я і добра, а також душпастирськими відвідинами з благословенням йорданською водою вірних та осель. Що ж важливо знати нашим християнам про окроплення йорданською водою та відвідини священиком наших домів?

1. Душпастирські відвідини чи візит священика (пароха) до своїх вірних (парафіян) з благословенням йорданською водою — це гарний звичай нашої Церкви для особистої зустрічі та знайомства вірних зі своїм священиком — душпастирем. Такі відвідини відбуваються в період від Богоявлення Господнього (19 січня) аж до Стрітення Господнього (15 лютого).

2. Щоби священик зміг прийти і поблагословити Вашу домівку, Ви повинні уважно слухати оголошення у парафіяльному храмі щодо способу і часу таких відвідин (у парафіях сільських місцевостей оголошують ці деталі відвідин по богослужіннях, а в міських парафіях вірні, зазвичай, записуються у храмі або ж домовляються зі священиком особисто). До своєї оселі слід впускати тільки знайомого священика, якого Ви знаєте в обличчя або бачили у вашому храмі.

3. Відвідини священика включають наступні моменти: спільну молитву, окроплення оселі всієї або ж її частини (як забажає родина) свяченою водою та спілкування зі священиком. Це особлива нагода для вірних запитати священика все, що непокоїть або що є незрозумілим у справах віри, моралі чи життя Церкви. А для священика — це нагода, щоби дізнатися більше про родину, про її потреби, про те, чи родина живе по-християнськи: в мирі з ближніми, чи всі охрещені, чи вінчані у храмі, чи відвідують недільні богослужіння, тощо.

Продовження на стор. 2

«Сам, отже, чоловіколюбче Царю, прийди і нині зішестям Святого Твого Духа, і освяти воду оцю»

(Чин великого водосвяття)

З празником Господнього Богоявлення тісно пов'язане Велике, або Йорданське водосвяття. Ця священна традиція Східної Церкви сягає перших віків християнства. Наш народ з давніх-давен дуже любить Йорданське водосвяття, вірить у велику силу освяченої Йорданської води та зберігає її у хатах, як велику святість.

Молитва на споживання свяченої води.

Господи Боже мій! Нехай буде мені дар Твій святий — освячена вода оця — на відпущення гріхів моїх, на просвітлення розуму мого, на підкорення немочей і пристрастей, на укріплення душевних і тілесних сил моїх, на здоров'я душі і тіла — неосяжним милосердям Твоїм, молитвами Пречистої Твоєї Матері і всіх святих. Амінь!

★ Цей тиждень в історії

18-25 січня

Всесвітній тиждень молитов за єдність християн.

18 січня

Навечір'я Богоявлення Господнього.

19 січня

Святе Богоявлення Господа і Спаса нашого Ісуса Христа.

20 січня

Собор святого славного пророка і Предтечі Йоана Хрестителя.

22 січня 1919 р.

Київ. Проголошення акту возз'єднання УНР і ЗУНР в єдину соборну Україну. Директорія УНР проголосила на Софійській площі в Києві злуку всіх українських земель в одну Українську державу.

Папа Франциск: Лише особиста зустріч з Ісусом надає повноту нашому життю

Кожна людина протягом свого життя перебуває у пошуках: шукає щастя, шукає любові, доброго та повноцінного життя. «Бог-Отець дав нам усе це в Своему Сині Ісусі». «Недостатньо створювати собі образ Бога на основі почутого; необхідно вирушати на пошуки Боже-ствального Вчителя та йти туди, де Він перебуває», — зазначає Святіший Отець.

Продовження на стор. 2

Невеличка громада вітала Митрополита

9 січня, у храмово-свято св. первомученика Стефана, до греко-католиків з пастирським візитом у с. Забережжя Богородчанського деканату завітав Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин. Кир Володимир освятив іконостас, очолив Архирейську Літургію, у якій йому співслужили декан Богородчанський о. митр. Петро Дирів та священики деканату.

Продовження на стор. 2

Християнин і світ

50-річний ювілей «Тижня молитов за єдність християн»

стор. 3

Благодійність

«Карітас» запрошує у центр підтримки сім'ї

стор. 4

Презентації

Нова книга у переддень 135-літнього ювілею Осипа Назарука

стор. 5

★ Слово редактора

4. Є гарно, коли молитва відбувається у вітальній (гостьовій) кімнаті, а не при вході, в коридорі. На столику або перед іконою запалюють стрітенську (чи іншу) свічку і всі присутні в домі беруть участь у спільній молитві. До молитви треба покликати всіх, хто проживає в домі чи всіх, хто на той час в домі перебуває (наприклад, гості).

5. Священик, який приходиться до вашої оселі, щоб її благословити, символізує прихід самого Ісуса Христа, тому до цього приходу варто приготуватися і серйозно віднестися, бо сам Ісус сказав до апостолів: «Хто вас приймає, мене приймає» (Мт 10,40), а також: «В який же дім не ввійшли б ви, скажіть перше: Мир домові цьому! І коли там є котрийсь син миру, мир ваш покоїтись на ньому; а коли ні, до вас він повернеться» (Лк 10, 5-6).

6. Запрошувати і приймати священика у своєму домі є привселюдним (публічним) визнанням віри в Ісуса Христа та своєї приналежності до певної парафії, єпархії і Вселенської Христової Церкви. Тому, з вдячності за віру Христову і святую Церкву, робіть це щиро і відкрито.

7. Окроплення йорданською водою символізує очищення дому і всіх, хто в ньому проживає від усякого зла силою Ісуса Христа, силою Хреста Господнього та спільною щирою молитвою. Особливу силу йорданська вода отримує від джерела всякої сили — від Ісуса Христа, Який своїм зішестям у йорданські води, освятив їх. Подібно і сьогодні кожна вода, освячена священиком в часі Богоявлення, отримує особливу силу відганяти наступи диявола та захищати оселі і людей від всякого зла і всякого гріха.

8. Окроплення йорданською водою не замінює таїнства очищення — Покання (Сповіді), яке все ж-таки залишається єдиним і необхідним для того, щоб могли єднатися з Господом Ісусом Христом у Святому Причастті.

9. Купання в річках, водоймах чи купелях в день Богоявлення є звичаєм нашого народу і не має відношення до церковних богослужінь, не замінює обов'язкової присутності на Святій Літургії у храмі та участі у великому йорданському водосвятті.

10. Присутність священика у вашій оселі є також гарною нагодою віддячитися особисто за парафіяльне служіння. Тут йдеться про добровільну грошову пожертву. Гарно, коли християни беруть активну участь в житті Церкви і матеріально підтримують різні парафіяльні ініціативи. Саме в часі йорданських відвідин можна дізнатися у священика про потреби парафії і в чому конкретно можна допомогти чи в яких проектах взяти участь.

Дорогі браття і сестри! Як священик, я дуже люблю ці душпастирські відвідини родин, бо це прекрасна нагода спілкуватися особисто з вірними та показати турботу Матері Церкви про своїх дітей. Тому, бажано Вам і свої пережити з великою любов'ю ці дні душпастирських відвідин. Нехай присутність священика у вашому домі та ваша спільна молитва стане нагодою наблизитися до Господа і до Святої Церкви Христової.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

★ Духовні роздуми

Папа Франциск: Лише особиста зустріч з Ісусом надає повноту нашому життю

«Як і під час урочистості Богоявлення і Хрищення Ісуса, так і євангельська розповідь сьогоднішнього дня (пор. Ів. 1, 35-42) пропонує тему «явлення» Господа. Цього разу Іван Христитель вказує своїм учням на Нього як на «Агнца Божого», запрошуючи їх таким чином слідувати за Ним», — мовив Папа Франциск, розпочинаючи недільне повчання перед проказуванням Богородичної молитви «Ангел Господній» з побожними туристами та паломниками Вічного Міста, які зібралися на площі святого Петра ополудні 14 січня 2018 року, підкреслюючи те, що тепер також і ми сьогодні покликані слідувати за Тим, Кого ще нещодавно споглядали у вифлеємській стаєнці. З цієї нагоди Святіший Отець заохотив кожного перевірити шлях віри своєму щоденному житті, що проходить у динаміці між Богоявленням та наслідуванням, між явленням та покликанням.

Глава Католицької Церкви підкреслив, що євангельський уривок, при-

значений Римо-Католицькою Церквою на цей день, вказує на головні характеристики шляху віри учнів усіх часів, також і нас, що бере свій початок від запитання Ісуса Христа: «Чого шукаєте?» (Ів. 1, 38). Це ж саме запитання Спаситель скеровує до Марії Магдалини, яка в день Воскресіння прийшла до гробу Учителя (див. Ів. 20, 15). Кожна людина протягом свого життя перебуває у пошуках: шукає щастя, шукає любові, доброго та повноцінного життя. «Бог-Отець дав нам усе це в Своєму Сині Ісусі», — наголосив проповідник.

Як зазначив Папа, в цих пошуках основну роль відіграє правдивий свідок, тобто людина, яка попередньо пройшла цей шлях і зустріла Господа. В Євангелії тим свідком є Іван Христитель. Саме тому він міг вказати двом своїм учням на Ісуса, заохочуючи їх слідувати за Христом. Лише особиста зустріч із Спасителем і Його слова «прийдіть та подивіться» уможливили

тим двом учням розпочати їхній шлях віри та учнівства. Папа наголосив, що кожен із нас може реалізувати багато речей, мати великий життєвий досвід, зустріти на своєму шляху багатьох людей, але лише наша особиста зустріч з Ісусом Христом може надати нашому життю повного значення та вчинити плідними наші плани та ініціативи.

«Недостатньо створювати собі образ Бога на основі почутого; необхідно вирушати на пошуки Божественного Вчителя та йти туди, де Він перебуває», — мовив Папа, зазначаючи, що життя віри саме в тому бажанні бути з Господом, шукаючи того місця, де Він перебуває. «Це означає, що ми покликані перевищити релігійність як звичку чи очевидність, оживлюючи зустріч з Ісусом у молитві, в медитації над Словом Божим та в частій участі в Святих Таїнствах, аби бути з Ним і приносити плід завдяки Йому, Його допомозі, Його благодаті».

Радіо Ватикану.

★ Візитації

Невеличка громада вітала Митрополита

Уселі Забережжя Богородчанського деканату мешкає близько 900 жителів. Воно розділене конфесійно, тому тут височіють неподалік один від одного два нових храми: УАПЦ та УГКЦ. 9 січня, у храмові свято св. первомученика Стефана, до греко-католиків з пастирським візитом завітав Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин.

Невеличка громада вірних вселенського віросповідання (всього 45 дворів) разом зі своїм нинішнім парохом о. Володимиром Савчиним вже вдруге зустрічала Преосвященного Владика у своєму храмі. Перший візит Кир Володимир здійснив у 2009 році, коли вінцем глибокої віри, щедрих пожертв та наполегливої праці парафіян став новозбудований храм. І ось тепер святиня збагатилася ще однією окрасою — іконостасом, який

є характерною частиною інтер'єру церкви. Цей мистецький витвір, робота над яким тривала півтора року, довершили майстри з Отинії: Олег, Іван, Василь та Микола. Жителька села п. Марія, яка була однією з основних жертводавців, розповідає, що саме такий варіант іконостасу визрів після

перегляду в мережі Інтернет кількох робіт, де вони взяли найкраще з трьох варіантів. Значно оновилися також вітальна частина храму, у якій художники зі Львівщини Назар та Роман довершили розпис стін.

Митрополит Володимир освятив іконостас, очолив Архидієцесу Литургію,

у якій йому співслужили декан Богородчанський о. митр. Петро Дирів та священики деканату. По завершенні Богослужіння Єпископ освятив воду на церковному подвір'ї та окропив нею вірних.

Михайло ЗАХАРЧУК.
Фото автора.

★ Новини

Храмовий празник у дитячій лікарні

Кілька років спільний персонал Долинської міської дитячої лікарні разом з капеланом о. Ігорем Ліпчанським та пацієнтами лікарні святкують храмовий празник «Пресвятої Родини».

Вже стало доброю традицією, в один із робочих днів після Різдва Христового молитися в затишній каплиці лікарні за тут працюючих, тих, хто лікується — дітей, їхніх родин

та всіх жертводавців святого храму. Цього року, на запрошення капела-

на о. Ігоря святкову Літургію очолив о. Олег Мацьків. У своєму слові отець заохотив персонал до того, щоб любити свою професію, а відтак вона принесе велике задоволення.

На закінчення Богослужіння священики освятили нові богослужбові ризи, які пожертвував персонал лікарні, та помолилися «Молитву-благословення дітей в день Різдва», відтак, як і годиться на храмовий празник, всі отримали благословення святою олією та освяченою водою.

о. Ігор Ліпчанський,
капелан лікарень м. Долини

✦ Християнин і світ

50-річний ювілей «Тижня молитов за єдність Християн»

З 18 по 25 січня 2018 року вже 50-й рік поспіль триватиме відомий на увесь християнський світ «Тиждень молитов за єдність християн». З 1968 року його організовує спільна робоча група Всесвітньої ради Церков (майже усі православні та протестантські Церкви світу) та Папська рада для сприяння єдності між християнами.

Темою цього річних духовних роздумів є слова з книги Виходу (15, 1-21): «Правиця Твоя прославилась у силі». Цей клич був запропонований християнами регіону Карибів — групи островів в Атлантичному океані між Північною і Південною Америкою. Колективна ідентичність цього регіону базується як на географічних основах, так і на схожому історичному досвіді в колонізації їхніх земель та в протистоянні іноземним пануванням над ними. Тому тамтешні християни забували звернути увагу на «справедливу правицю Бога», що допоміг місцевому населенню в минулому звільнитися з рабства та здобути свободу.

Ця весільна Господня рука додає сьогодні надію і відвагу кожному народові, який потерпає від чужоземних зазіхань, що особливо є актуальне для нашої української держави та наших Церков. Молячись, щоб Господь подав нам єдність, ми віримо, що «правиця Божа» в скорому часі позначиться і у нашій сплюндрованій землі, засіє зерно свободи, надії та любові.

Протягом цього тижня по наших парафіях, без сумніву, щось відбуватиметься; по великих містах служитимуться спільні Молебні або чин спільного Водосвяття і все це для того, щоб помолитися спільно усім християнам різних відламів. Проте у вихорі масової інформації це все звичайно, що загубиться. Трошки більше місця темі єкуменізму (рух за співпрацю та взаєморозуміння між християнами різних конфесій) буде по католицьких медіях. Але що ж відбувається в конкретній практиці? Усі ці розмови про глобальний єкуменізм прекрасні та чого вони вартують, коли чуєш, що локальні спільноти ще досі виявляють якісь міжконфесійні конфлікти, коли люди у своїх родинках сваряться на

релігійному ґрунті, бо ніяк не можуть вирішити, у чій церкві хрестити дитину. І саме тут є найбільший парадокс. Те що в задумі нашого Господа, Ісуса Христа, мало бути знаком однієї віри та приналежності до одного Спасителя (Еф. 4,5) стає причиною взаємних образ, ворожнечі і розділення.

Тому сьогодні, хто вірує в Ісуса Христа запрошений запитати себе, що ж таке таке єкуменізм у звичайному житті — без декларацій та лозунгів при оголошеній нагоді, а на щодень — у буденному житті?

«Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в мене, ... щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17,22-23).

Звичайно, це нелегко усвідомити, а ще важче практикувати щоденну любов до когось, що є відмінним від мене, відчитати в його обличчі образ і подобу Богу. Зрештою просто усвідомити, що якщо я вірю в життя вічне, в рай, то мабуть, що Господь у ньому не споряджатиме окремих апартаментів для православних, католиків чи протестантів. Там приготувана справжня спільнота любові про, яку вухо не чуло і око не бачило, що Господь приготував вірним своїм.

Уся природа створена на зразок Пресвятої Трійці, де одна Особа є сопричасною з Іншою. Це саме відображається і в природі, яка є сотвореною за програмою сопричасності. Погляньмо на воду, яка, жертвує собою, щоб на-

повнити життям усі інші живі створіння. Але щоб заіснувала вода, перед цим ще інших три атоми у свою чергу мусіли пожертвувати собою (два атоми водню і один кисню, H₂O). Отож, поєднання — це продовження життя, поділ — це смерть. Тому, даючи своїм учням останні настанови (Ін 13-17), Ісус на закінчення Тайної вечері, підносить довгу молитву до Отця, котру сьогодні часто називають Архиєрейською молитвою Ісуса Христа! У ній Христос молиться за Церкву всіх часів. Молиться також і за нас, християн XXI століття. Молиться за єдність учнів всіх часів, які увірують в Нього, завдяки місії, започаткованій апостолами, що триватиме протягом всієї історії: «Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в мене, ... щоб були всі одно: як Ти, Отче, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17,22-23).

Також і Апостол Павло неодноразово закликає до духовної єдності християн: «Одне тіло, один Дух, як і були ви покликані в одній надії — вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрещення» (Еф. 4,4-5). Або: «Тож благаю вас, браття, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в одному розумінні та в думці одній» (I Кор. 1,10-13).

Християнське вчення закликає до єдності, до єдиного спільного почитання нашого Спасителя, до єдиної спільної молитви в ім'я віри, миру, взаєморозуміння і побудови царства Божого вже тут на Землі. Без сумніву, молячись Архиєрейську молитву за єдність тих, що увірують у Нього, Христос вже тоді найбільше страждав за майбутній поділ Його Церкви, яка

щойно народжувалась в Його хресній дорозі, розп'ятті та воскресінні. Напевне цей моральний біль був значно сильнішим від цвяхів, якими прибили Його до хреста...

«Свята грішниця» — вислів, який бере свій початок в первісних Отців Церкви, розвинений відомим богословом XX століття Гансом Урсом фон Бальтазаром. Мова йде про Церкву. Вона свята, бо заснована Христом і «пекельні ворота її не подолають» (Мт. 16,18), але заснована вона для спасіння грішників, з яких складається.

Тому сміло можемо твердити, що Церква як установа, заснована Христом, є святою, неподільною та єдиною, незважаючи на те, що її грішні діти вже понад десять століть роздирають одіжку Христа, доказуючи свою правоту одні одним.

Читаючи схожі рядки, людській психології притаманно відразу відмежуватися, мовляв, які вони погані ті діти. Але напевно буде великою несподіванкою, а може і відкриттям для кожного з нас, що ті «вони» — це ми, я і ви, а в тому числі і вони, дорогі браття і сестри.

Тому Архиєрейську молитву Христа сьогодні кожен християнин мав би повторювати від власного імені, підставляючи «ми» на місце «вони» — і молитва готова, звичайно, якщо молимося її по-справжньому з трепетом, радістю та вдячністю.

В УГКЦ на заклик Владик Синоду триває безперервна молитовна акція, щоб кожного дня о год. 21.00 єднатися із своїх домівок усім вірним у спільній молитві за Україну. Роздумуючи над цього річним гаслом Тижня молитов за єдність християн «Правиця Твоя прославилась у силі», ми можемо у наших селах та містах запросити долучитися до цієї щоденної спільної молитви за Україну о 21-й годині наших друзів і знайомих з інших християнських конфесій. Ну і звичайно не забуваймо залишити місце у наших серцях для запрошення чи пропозицій також від наших братів і сестер з інших конфесій для творення чогось спільного на шляху примирення та шукання єдності. «Боже, вислухай благання, Нищить недоля наш край. В єдності сила народу, Боже, нам єдність подай».

о. Іван СТЕФУРАК

«Вмерли в Новім Заповіті...»

(До 100-річчя безсмертного подвигу Героїв Крут)

Пам'ять про подвиг української молоді під Крутами 29 січня 1918 року ніколи не згасла. Це засвідчила і турбота киян про могилу полеглих під Крутами юнаків, що на Аскольдовій могилі.

Тепер щороку 29 січня в день скорботи на могилі крутян відправляються панахиди. Сюди приходять поклонитися юним борцям воїни Української армії, студенти та учнівська молодь столиці. Тут горить вічна свіча пам'яті, не в'януть живі квіти.

Проголошена 22 січня 1918 року незалежність Української держави дорого їй коштувала: за неї загинула найкраща юнь Києва — триста студентів університету святого Володимира та учнів Кирило-Мефодіївської гімназії. 29 січня 1918 року хоробра молодь зустрілася в нерівному бою під Крутами із шеститисячним вій-

ськом Муравйова. Згідною подиву відвагою вона, майже беззбройна, відчайдушно боронила підступи до Києва. Українські лицарі, загинули на полі бою, увічнивши себе безсмертним. І тільки 19 березня 1918 року тіла юних захисників столиці було перевезено до Києва й поховано в братській могилі на Аскольдовому цвинтарі.

Самопожертва молодих патріотів у битві під Крутами сколихнула українське громадянство та вразила як їх сучасників, так і наступні покоління. Печать болю та скорботи за юними крутянами несе поезія «Пам'яті тридцяти» великого лірика Павла Тичини.

Патріотичний порив молодих спрямовувався їх великою любов'ю до рідної землі, а безкорисливе служіння народові, чистота їх помислів дали підставу поетові прирівняти героїв до святих.

Через десятиріччя, — напевно, роздумуючи про дороги до державної самостійної України, — поет УПА Михайло Дяченко (1910-1952) також звернув свій погляд до історичної битви під Крутами. 5 грудня 1947 року десь у Чорному лісі з'явився один з найкращих його віршів «Крути». Поет наголошує, що хлопців «лиш жменька було», але вони були «із серцем

зі сталі і духом з граніту». Вочевидь, і сам поет М. Дяченко кував свою ставлеву волю й гранітний дух, маючи за зразок юнацький подвиг крутян у січні 1918 року. Як і вони, наш земляк поклав свою голову за волю України.

Петро ДРОГОМИРЕЦЬКИЙ,
доцент Прикарпатського
національного університету
імені Василя Стефаника

★ **Благодійність**

«Карітас» запрошує у Центр підтримки сім'ї

Надумані міфи та стереотипи виникають через нестачу інформації, саме тому у травні цього року Івано-Франківський «Карітас» відкрив Центр підтримки сім'ї, як простір для знайомства, спілкування та спільного проведення дозвілля. Тут зустрічаються переселенці, родини учасників АТО, загиблих бійців АТО та місцеві мешканці. Діяльність Центру направлена на інтеграцію вимушено переміщених осіб та приймаючої громади у Івано-Франківську та області.

Центр підтримки сім'ї — це місце для усієї родини. Відвідувати Центр може кожен член родини — від дітей з 3-х років до людей похилого віку. Для сімей працює психолог та асистенти родин. Для дітей діє група «30 кроків до школи», гурток англійської мови, студія естетичного розвитку, ритміка, «Школа успіху». Для дорослих — група «Подружні пари», «Тато-клуб», тематичні зустрічі для людей похилого віку. Також проводяться спільні заняття для дітей та дорослих: арт-терапія, майстер-класи, дозвілля.

Олена Старченко переїхала з Донецька, як тільки почалися військові дії у її рідному місті. Центр підтримки сім'ї відвідує три місяці, сюди ж ходять її двоє синів. Малюють, танцюють, вчать англійську мову. «Мені дуже подобається ставлення працівників до дітей та батьків, тут почуваєш себе, як у сім'ї, — говорить Олена, — Івано-Франківськ — гарне місто, але справжнім домом стає те місце, де в тебе є теплі стосунки з людьми, які тут мешкають, і такі вже люди є, я дякую Богу

за це». Нещодавно жінка почала відвідувати групові консультації психолога, бо, каже, підтримки спеціаліста дуже потрібна.

Індивідуальні та групові консультації проводить психолог Любомир Андрусів. Розповідає, що найбільше турбує дорослих — це проблеми виховання та впливу на дитину. «Батьки часто жаліються на пасивність дитини, особливо у віці 10-12 років, — говорить психолог, — дитина часто не хоче реагувати на прохання, зауваження. Однак це один з видів співзалежності, тобто батькам також потрібно змінювати свою поведінку, хоча вони не завжди це розуміють, от над цим ми і працюємо».

Також часто психолог допомагає сім'ям впоратися з втратою близької людини, коли мова йде про родини загиблих бійців АТО, а також адаптуватися у суспільстві, з такими проблемами частіше звертаються переселенці та учасники АТО.

А от, наприклад, гурток театральної майстерності допомагає батькам та дітям краще пізнати себе та у формі гри виправити негативні прояви у характері. Гурток проводиться окремо для дітей та дорослих. З дітьми асистент родини розігрує різні історії з повсякденного життя, з дорослими — читають п'єси та розбирають психологічні портрети персонажів.

«Акторські практики розвивають у дітей навички мовлення, покращується пам'ять та увага, — говорить асистент родини Лідія Англійчук, — виховуються такі якості, як доброта, турбота про ближнього, повага до дорослих. З дорослими аналізуємо той чи інший персонаж, намагаємося зрозуміти, чому він саме так чинить, а не інакше».

Виконавчий директор Івано-Франківського «Карітасу» Наталя Козакевич наголошує, що важливим компонентом є то, що у Центрі працюють двоє асистентів родин, які є вимуше-

но переміщеними особами, це налаштовує на довіру, адже ніхто краще не зрозуміє людину аніж той, хто сам опинився в такій самій ситуації.

Асистент родини Людмила Спас родом з Донецька, тому дуже радіє, що зараз має змогу допомагати тим, хто, як і вона, змушені були тікати від війни. Людмила готує дітей до школи та проводить гурток англійської мови. Асистенти родин також допомагають сім'ям впоратися з труднощами, що час від часу виникають у родині, це можуть бути побутові або соціальні проблеми.

«Ми впроваджуємо нову модель супроводу в сім'ї — це асистент родини, — говорить національний координатор Центру підтримки сім'ї Максим Бондаренко, — асистент родини — це помічник, який веде сім'ю, але не робить все за них, а направляє. Критерієм успішності супроводу — це коли сім'я може сама собі дати раду».

Вихідними днями працівники Центру виїжджають у райони Івано-Франківська, аби там зустрітися з переселенцями. Зараз налагоджена співпраця з Калуським та Долинським районами, там дуже радо зустрічають Карітас, бо говорять, їх ніхто так разом не збирає. До занять також долучаються і місцеві мешканці. Наразі під супроводом «Карітасу» є 160 родин. Долучитися до занять у Центрі підтримки сім'ї можуть усі охочі.

Центр підтримки сім'ї працює за адресою: вул. Чорновола, готель Станіславів, 7, 3-й поверх, офіс 313. Заняття безкоштовні.

Юлія ФЕДУНИШИН.

★ **Духовні науки**

НАЙСВЯТІШЕ СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ — ШКОЛА ЛЮБОВІ

Набоженство до Найсвятішого Серця Христового (Продовження, поч. у чч. 9-45 2017 р., ч. 1-2 2018 р.)

Серце Ісуса належить любити.

Друга вимога, про яку йдеться у набоженстві до Серця Христового, полягає в тому, щоб те Серце любити, бо те Серце — найлюбіше. З того, як хто що любить, можна оцінити цілу його вартість. Скажи мені, що ти любиш, а я тобі скажу, хто ти є. Якщо ти любиш землю, гріш, тільки дочасне добро, то ти є кріт, що тільки рیه землю і боїться ясного світла. Якщо ти любиш розкошах і тілесних приємностях, то ти — хробак, що копається у гноївці. Якщо ти гонишся за людською хвалою, якщо ти любиш тільки почесні, то ти — гордий і слуга сатани. Якщо ти любиш себе, то ти самолюб. Якщо ти, однак,

любиш чесноту, то ти є чесний і благородний. Але Серце Христове — це вмістилище найвищих чеснот, це вмістилище й осідок найвищої і найчистішої любові, це — сама любов. Коли не хочеш заритися, наче кріт, у землю, то люби Серце Ісуса. Коли не хочеш порпатися у гною змисловості, люби Серце Ісуса. Коли не хочеш служити гордому дияволу, то люби Серце Ісуса. Коли не хочеш бути самолюбом, то люби Серце Ісуса. Словом, коли хочеш бути чесним і благородним, люби Серце Ісуса. Люби Серце Ісуса і з любові до Його Серця стережися гріха, бо гріх — це вбивство любові, це розрив із Богом, це розрив із Серцем Ісуса. Люби Серце Ісуса і з любові до цього Серця долай самого себе, долай спокуси диявола і світу. Люби Серце Ісуса і з любові до Серця Ісусового будь невтомним у трудах, праці і виконанні обов'язків свого стану. Люби Серце Ісуса і з любові до цього Серця не жахайся жертви і посвяти, терпіння і переслідувань. Люби Серце Ісуса і з любові до Серця Ісуса візьми свій хрест і неси радо й охоче, а бодай терпеливо і спокійно услід за Ісусом. Люби Серце Ісуса, і з любові до Серця Ісусового посвяти себе цілком для Ісуса, забудь про себе і знищ себе для Ісуса, так як Серце Ісуса з любові

до тебе посвятилося цілком для тебе, забуло про себе і винищило себе аж до останньої краплі крові. Ось, у цьому доказ правдивого набоженства до найлюбішого Серця Ісусового.

Серце Ісуса належить винагороджувати.

Третя вимога правдивого набоженства до Серця Христового полягає в тому, щоб те Серце винагороджувати, бо те Серце є насиченим найбільшою людською невдячністю і вкриті людськими наругами. Ісус Христос об'явив св. Маргариті своє Серце, увінчане терням, хрестом навершене і пробите, а з рани цього пробитого Серця спливають краплі крові, і з цілого Серця палахкотить полум'я любові. Ісус Христос св. Маргариті сказав такі слова: „Ото Серце, котре так людей полюбило, що себе цілком винищило і за це людською невдячністю відплачене, наругами вкриті і кривдами насичене». Хто, отже, має правдиве набоженство до Серця Христового, той не може бути холодним і байдужним щодо зневаг, заподіяних Серцю Христовому. Коли дитина бачить тата або маму засмучену і покривджену, то вона, коли любить своїх родичів, старається всіма можливими способами їх потішити і принести їм на-

долуження. Так само ті, хто любить Серце Ісуса, стараються це Серце переблагати, потішити і винагородити. Справді, Боже Серце Ісуса тепер не може терпіти, як колись, за життя на землі, однак Воно прийняло уже тоді всі переблагання та винагородження, котрі у пізніших часах вірні Йому душі мали принести, бо Ісус Христос як всевідучий, наперед усе бачив. Крім цього, треба нам зазначити, що ненависть і лукавство грішників і запалюють і насичують кривдами Христове Серце, тоді всі, хто має правдиве набоженство до цього Божого Серця, повинні Йому приносити переблагання і винагородження. І це Боже Серце прийме ці винагородження і переблагання з великим уподобанням і сторицею віддячить своїми щедротами.

(Продовження у наступному числі).

† Григорій ХОМИШИН,
Єпископ Станіславський.
«Парафіяльна місія»

★ Презентації

НОВА КНИГА У ПЕРЕДДЕНЬ 135-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ОСИПА НАЗРУКА

Наступний 2018 рік, як і багато попередніх, рясніє ювілеями визначних українців. Один із них — 135-ліття від дня народження Осипа Назарука, багаторічного редактора «Нової Зорі».

У вступній частині книги «Осип Назарук. Мемуари» (2010) ми зазначали: «Народившись у Галичині (31 серпня 1883 р.), на землях Тернопільщини (місто Бучач) у родині кушніра, письменник пройшов довгі життєві гони, перебуваючи в Україні й поза нею та змінюючи й суміщаючи власні амплуа. Йому, котрому вдалося, попри своє ремісничне походження, закінчити гімназію, Віденський університет (тут студіював у роках 1902–1908) і здобути титул доктора світського та церковного права, судилося бути не лише правником, але й журналістом, редактором газети. Пов'язавши в 1915 р. свою долю з Українським Січовим Стрільцтвом і впродовж наступних трьох років керуючи його пресою службою, О. Назарук згодом посів редакторське крісло часопису «Нова Зоря», де працював з 1927 до 1939 року. А перед тим (з 1919 року) була співпраця із Є. Петрушевичем, редагування органу УГА «Стрелець». На сторінках своїх писань, у тому числі журналістських, письменник постав мислителем, який порушував не тільки на вістрі пера, але і в практичній роботі питання державотворення, моралі, закону й релігії тощо». Саме такий спектр проблем, як ми переконалися, доктор права розкривав на сторінках не одного зі своїх творів. Так сталося й з подорожніми записками Осипа Назарука «Венеція. Катедра Святого Марка. Палата Дожів» (1934). Видання, яке стало першим українським путівником Собором Марка та Палацом Дожів (Венеція), унікальне за організацією сюжету та викладом матеріалу.

Книги — це автографи часу й людських уподобань. За їх сторінками — відліки багатогранного часопростору, коли виникає, розвивається та втілю-

ється в життя задум. Кожна книга має свою історію. Так склалося й з нашим виданням, що побачило світ цього року, «Федунь М. Р. Українські подорожі: західноукраїнська мемуаристика перших десятиріч XX століття. Спогадова праця Осипа Назарука «Венеція. Катедра Святого Марка. Палата Дожів»» (Івано-Франківськ: ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника», 2017. — 228 с.). Довго виношувався задум видати унікальну книгу-путівник галицького письменника. Та оскільки вітчизняна подорожна література надзвичайно багата, у чому ми переконалися, ведучи свої дослідження (про це свідчить і цитоване вище видання), ми вирішили започаткувати загальну серію «Українські подорожі», першою ластівкою якої й стала названа праця О. Назарука.

Узявши на себе місію автора передмови та післяслова, наукових розвідок, світлин, упорядника тексту подорожі та укладача словника, ми задумали перш за все ознайомити читачів з особливостями поетики західноукраїнського подорожнього письменства перших десятиріч XX століття, розглядаємо подорожні нариси Осипа Назарука як белетристично-публіцистичний феномен вітчизняної мемуаристики. Предметом нашої уваги стали фольклорний образ Марка Проклятого у травелозі західноукраїнського діяча, галицькі мемуари і світове письменство (публіцистичні й белетристичні аспекти у споминах Осипа Назарука).

Друга частини видання — це власне твір нашого крайнина-ювілянта.

Працю над його упорядкуванням ми присвятили своїм батькам Роману Григоровичу та Олені Іванівні на упокій їхніх душ, своїм онукам Анні та Роману на довгі й довгі гони їх життєвих доріг і подорожей, усім землякам-українцям задля пізнання себе у світі. Адже пізнати нас є ще. Зі сторінок подорожнього твору постає минуле України, сучасне її авторів і майбутнє, яке він, мемуарист, проглядає крізь віки...

«Венеція...» галицького публіциста знайомить нас з його філософськими узагальненнями, оригінальними визначеннями тощо. Так, автор намагається простежити значення мистецького вияву: «А що таке мистецтво? Господи! Як же багато дефініцій пробували давати мистці й філософи, усякі вчені та різні-прерізні мислителі й історики мистецтва. Що таке суть мистецтва? Велика логіка? Велика пропорційність? Глибокий зміст? Усе те разом? І що крім того? Дають інші різні дефініції мистецтва, спробую дати і я. Отже, мені здається, що мистецтво — це культивованій дух людини, так утілений у предмет праці, щоби подобався, все одно, чи тим предметом праці буде голос співака, ... чи се буде піраміда Хеопса, ... чи великанська старогрецька поема, звана «Іліадою», ... все одно, чи се буде маленька шкатулка Шкріблякова, чи колосальний Мур Китайський... Та в кождім без виїмку творі мистецтва мусить бути дві речі, чи радше дві області: іскра Божа, звана різними іменами, як [наприклад,] «здібність», «талант», «хист», «кебета», і велика праця». Цей та інші уривки з твору О. Назарука прозвучали на презентації книги, яка відбулася 13 грудня 2017 року в обласній науковій універсальній бібліотеці імені Івана Франка й була присвячена річ-

ниці з дня смерті матері автора-упорядника видання — Олени Русак, колишнього учителя Івано-Франківської спеціалізованої школи I-III ступенів з поглибленим вивченням англійської мови № 11. До проведення презентації долучилися учні цієї школи: Христина Гафійчук, Даниїла Чоботару, Христина Пасічник (учитель Любов Білійчак).

Осип Назарук писав: «... коли б Італію можна було порівняти із земною кулею, тоді Венеція була б райдуга: така величаво гарно і така розмірно невеличка та любя і мила... не мав би поняття про красу і велич земної кулі [той], хто не бачив би веселки-райдуги... не мав би поняття про красу і велич Італії [той], хто не бачив би Венеції». Ці слова беззаперечно спонукають нас до мандрів не лише географічними просторами, але й сторінками книг, у тому числі подорожей західноукраїнських авторів. Думаємо про впорядкування та видання нових творів наших краян.

Щира дяка працівникам обласної бібліотеки за можливість презентації книги. Дякуємо усім, хто завітав на цю зустріч-презентацію.

Вважаємо, що пошанування Осипа Назарука варто продовжимо в ювілейний рік письменника, залучивши до цього й громаду Тернопільщини, на землі якої народився цей визначний діяч.

Дякуємо редакції «Нової Зорі» за можливість звернутися до української громади!

Читайте нову книгу!

Марія ФЕДУНЬ, доктор філологічних наук, професор кафедри педагогіки та психології Івано-Франківського ОІППО

★ Новини з парафій

Різдвяний день у Великій Тур'ї

Дзвенять колядками, щедрівками Різдвяні свята на Прикарпатті. Та в кожному селі їх святкують по-особливому. Та найбільша духовна радість обіймала кожного з нас 7 січня, бо цей день — надзвичайний. Ми прославляємо одну з найвеличніших подій священної історії щирим і сповненим радості привітанням: «Христос рождається! Славимо Його!».

З неабиякою радістю святкують Різдво Христове на парафії села Велика Тур'я Долинського деканату. До сільської святині на святкове Богослужіння приходять всі: і парафіяни села, і ті, хто приїхав до своїх рідних домівок з усіх куточків України.

Святково прибрана зеленими ялиновими вітами, живими квіта-

ми, вертепом, красунями-ялинками, церква Покрови Пресвятої Богородиці, як рідна мати, радо зустрічає всіх. Велично співає хор Тропар, глас 4: «Різдво Твоє, Христе Боже наш, засвітило світові світло розуміння: в ньому бо ті, що звіздам служили, від звізди навчилися поклонятися Тобі — Сонцю правди, і пізнавати Тебе — Схід з висоти. Господи, слава Тобі». У всіх

на серці панує невимовна радість і піднесення. Священик урочисто виголошує «Христос народився!» і багатоголоссям у церкві лунає відповідь — «Славимо Його!».

Та найбільше хвилювалися у цей день діти — учасники церковної дитячої спільноти «На крилах віри» (керівник — їмость Ірина). Вже традиційно вони, з благословення о. Миколи Фреїшина, готували святкове театралізоване Різдвяне дійство.

Діти щиро старалися, щоб відтворити незбагненну подію — народження немовляти Ісуса. Вони майстерною грою, колядками, танцями дарували всім радісне свято Різдва Христового. Із великим трепетом душі слухали парафіяни наймолодших вихованців спільноти, які досить талановито виконували свої

ролі. Кажуть, справжній актор той, хто викликає у глядача сльозу. Дітям це вдалося.

Парафіяни побачити янголят, які співом і танцями прославляють новонародженого Спасителя; пастушків, що на колінця припадають перед яслами; царів з щирими дарами Христу; Марію й Йосифа, які леліють Немовля; злого Ірода з воїнами. У своєму виступі не забули і про молитву в образі України, і про біду з Московії. Більше сорока дітей були залучено до святкового виступу.

До організації дійства долучилося і багато батьків, оскільки виготовлення декорацій, підготовка костюмів, озвучення, освітлення вимагало великої майстерності, багато часу та клопіткої праці.

Після виступу кожен зрозумів і відчув справжню суть Різдва Христового, його український характер. І в серці кожного прокинулася любов до ближнього та до Спасителя нашого Ісуса Христа.

Парафіяни церкви Покрови Пресвятої Богородиці с. Велика Тур'я.

★ Фестивалі

Битва вертепів — 2018

Другий фестиваль фольклорних дійств «Битва вертепів — 2018» відбувся у селі Підгір'я Богородчанського району Івано-Франківської області.

«Якщо минулого року у «Битві вертепів» взяло участь шестеро колективів, то цього року зголосилося аж 37. Саме тому фестиваль проходив два дні.

Учасники змагалися в таких номінаціях: «Вертеп. Діти», «Вертеп. Дорослі», «Колядка. Діти», «Колядка. Дорослі», «Маланка. Діти», «Маланка. Дорослі».

Цікаво, що на святі представлені не тільки певні населені пункти, але й організації: два вищі навчальні заклади — Університет Короля Данила та Національний медичний університет, колектив КП «Івано-Франківськ-

водоекотехпром», а ще колективи, які представляють релігійні парафії, суботні-недільні школи», — розповів співорганізатор фестивалю, координатор клубу «КОЛО» Олег Андрухів.

«Сьогодні дуже цікаве, величне, святове Різдвяне дійство, яке відбувається з ініціативи та за сприяння керівника ресторану «Прованс»

Тараса Белза. Ми відмічаємо високий рівень виконавської майстерності. Колективи — одні кращі від інших. Вражає підхід керівників до підбору костюмів, створення образів. І нам було дуже важко визначитися з переможцями.

Враження — ніби приїхали справжні народні театри, аби представити подію, яка кожному зігриває серце — народження Ісуса Христа», — наголосила член журі «Битви вертепів», начальник відділу культури, національностей та релігій Богородчанської районної державної адміністрації Галина Канюк.

Окрім грошової винагороди, переможці фестивалю отримали скульптуру Звездаря, а всі учасники — авторські скульптури ангеліків, виготовлені спеціально для «Битви вертепів».

Любов ЗАГОРОВСЬКА.

★ Резонанс

Будьмо милосердні один до одного

Через часопис «Нова Зоря» хочу висловити сердечну подяку о. Йосафату Бойку, ВС за глибокозмисловну, надзвичайно повчальну статтю «Милосердя: від теорії до практики» («Нова Зоря», ч. 47, 2017), в якій автор на підставі божественної науки Господа Ісуса Христа, святих апостолів, пророка Даниїла, отців та вчителів Христової Церкви докладно й переконливо роз'яснює нам усім, як ми повинні творити діла милосердя стосовно наших ближніх, бо, можливо, це чи не найголовніша християнська чеснота, адже вона є виявом нашої любові до Господа Бога у Трійці Пресвятий і до кожного ближнього.

Не маючи наміру передавати зміст названої публікації, прошу всіх читачів часопису ще раз уважно перечитати дану статтю, бо краще розтлумачити тему про потребу милосердя для християнина, як це подано головним редактором, мабуть, неможливо.

Читаючи дану публікацію, задумуюсь над тим, що написано в ній, яким має бути наше християнське життя, а яким воно є насправді, то мимоволі приходжу до висновку: які ми ще дуже далекі до справжнього, істинного, дійсно по-

божного, святого, праведного життя, як ми навіть не вміємо чи не хочемо або просто не підготовлені, неспроможні простити, вибачити один одному якусь провину, кривду, нам дуже тяжко першими подати руку для примирення.

Цілком можливо, що та милостиня, яку ми подаємо своєму ближньому від щирого серця, може виявитися нашою єдиною і найкоротшою дорогою до Бога. Адже не випадково на останньому Страшному Суді наш Спаситель, запрошуючи праведних увійти до Небесного Царства, приготовленого від часу створення світу (Мт. 25, 34), перераховує виключно всі ті їхні заслуги та діла милосердя, які вони вчинили в ім'я любові Господа Бога і ближнього: «...Я голодував, і ви дали Мені їсти; мав спрагу, і ви Мене напоїли; чужинцем був, і ви Мене прийняли; нагий, і ви Мене одягнули; хворий, і ви навідалися до Мене; у тюрмі був, і ви прийшли до Мене» (Мт. 25, 35-36).

Небесний Суддя називає всі ті діла милосердя, які вчинили праведні для своїх ближніх, тому що любов, милосердя, згідно зі словами св. Івана Золотоустого, є причиною і джерелом усіх наших християнських чеснот.

Пишучи ці рядки, мимоволі пригадую, як ще в юнацькому віці я читав у побожній книжці про дивний, однак правдивий випадок, що стався в житті одного багатого, але віруючого юнака. Він мандрував по багатьох містах і селах своєї країни, і, на своє здивування, побачив, що більшість людей, які називалися християнами та вважали себе праведними, поводяться безтурботно — пиячать, лихословляють, ведуть розгульне і навіть розпусне життя; до порад та настанов священників ставляться байдуже, висміюють тих, які прагнуть вести побожне життя; іноді навіть зневажають самого Господа Бога.

Все це побачене й почуте негативно вплинуло на його душу, похитнуло віру, появилися вагання та сумніви щодо істинності Христової науки, християнського віровчення. У такому душевному стані він вирішив те все викласти в письмовій формі на папері. Але несподівано до нього прийшов дуже бідний чоловік з проханням допомогти, бо в нього помер батько і він не мав коштів, щоб його похоронити. Будучи добрим і щедрим душею, юнак дав біднякові гроші на проведення похорону і далі сів розмірковувати над тим, що він бачив

і чув під час подорожі. Саме в цей час перед ним постає померлий батько того бідняка і говорить до юнака: «Перестань сумніватися, Господь Бог у Пресвятий Трійці терпеливо чекає на покаєння і навернення кожного грішника. Є вічність. Душа людини є безсмертна». Після цих слів видіння зникло.

Прийшовши до тям, юнак зрозумів, що це видіння він отримав, очевидно, як нагороду за його добре, любляче, співчутливе й милосердне серце до тієї бідної, можливо, і скривдженої кимось людини.

Як бачимо, дорогий читачу, милосердя, любов справжня, істинна, нелицемірна справді «покриває силу гріхів» (1 Пт. 4, 8), як говорить Апостол. Отож не будьмо байдужими один до одного, виявляймо більше доброти, щирості й сердечності до своїх друзів, приятелів, знайомих, навіть і до тих, які нас чимось скривдили, образили, принизили, бо і тут Господь хоче нашого упокорення, смирення. Краще помолімося за них, бо так чинив наш спаситель Ісус Христос. Так наказує Він і нам робити, якщо, звичайно, ми хочемо бути Його послідовниками й учнями та щоб нас називали прекрасним словом — християни.

Степан БОВТЮК.

с. Серафимці Городенківського р-ну.
Коломийська єпархія.

★ Актуально!

Різдвяне привітання чи «лайк»

Ось уже вкотре веселі Різдвяні свята завершують свій цикл. Та нічого сумувати, адже не встигнемо й оком моргнути, як треба буде знову прикрашати ялинку та робити запас продуктів до свят. Якщо запитати в дітей, що їм подобається у цих святах, то, мабуть, кожен згадає про довгоочікувані подарунки від святого Миколая, веселу коляду, за яку найбільш спритні колядники та щедрівники назбирають чи не половину маминої зарплати.

А от нам, дорослим, чим подобається Різдво? Напевне, це єдине свято, коли вся родина намагається спільно зібратись за святковим столом. Все частіше з-за кордону на Різдво повертаються діти чи батьки. З великих міст до сіл, де ще залишились жити старенькі родичі, поспішають всі внуки та правнуки. Ну, а кому не пощастить побачитись на свята, то бодай обміня-

ються привітаннями, навіть якщо цю людину ми не бачили цілісінкрий рік.

У багатьох країнах Європи, де вже зникають з обігу написані від руки листи, все-таки на Різдво надсилають рідним та знайомим святкові листівки з привітаннями. Таку традицію мала і моя покійна бабуся. Вона з гордістю виставляла на креденці листи з Англії, Росії, з різних куточків України, бо де ж не порозкидала нашу родину доля. Ну і я, зі свого боку, в той час тішила її Різдвяними листівками з Італії, які ще й награвали Різдвяну мелодію, коли їх відкривав. А остання вітальна листівка з Різдвом прийшла від неї тоді, коли вже минуло десять днів з часу відходу її до Отця Небесного. То для мене залишиться пам'яткою про неї на все життя...

Однак повернімося до привітань з Різдвом. На жаль, останнім часом ці вітання зовсім мене не тішать. Раніше

отримувала дзвінки чи листівки від небагатьох, то були найближчі друзі та родичі. Останніми роками ніби й багато привітань, почувася чи не найпопулярнішою людиною в місті. Але що то за привітання, чи людина вклала хоч краплину душі, серця, фантазії, надсилаючи його тобі?

У соціальних мережах кружляють типові для нового року фото вбраної ялинки. Цікаво, то мені на новий рік було побажання виглядати як та ялинка, хто зна? На Різдво Христове — по п'ять варіантів однаковосінкрий віншуваль, написаних точно вже не для мене. Ну а на свято Василя одна приятелька надіслала відео чудового хлопчика, який засіває. Спочатку подумала, що то її дитина. Але згодом прийшли такі ж відео і від інших.

Для чого надсилаємо такі привітання? Чи в такий спосіб вітаємо людину, чи, можливо, навіть зневажаємо, бо ніби говоримо: «Для тебе у мене немає часу написати хоч два рядочки

звичайних теплих слів». Ділячись цією думкою з одним священником, останній зауважив: «А в мене давно таке правило: на такого роду привітання не даю жодної відповіді. Я їх просто ігнорую». А інколи доходить і до абсурду: один виставить в соціальних мережах типову картинку, а інший лінується відписати бодай «Христос Роджається», а ставить «лайк»! Одного разу цей «лайк» я побачила замість співчуття, коли жінка ділилася своїм болем при втраті старенької матусі...

Різдвяні свята доходять до завершення, але маємо надію, що з Божою поміччю дочекаємося наступної коляди. Давайте дамо собі слово, що, можливо, ще заздалегідь, на початку грудня, наших найрідніших привітаємо красивою Різдвяною листівкою, чи навіть по тих же соціальних мережах скинемо привітання, але написане власноруч, від щирого серця і спеціально для тієї, дорогої для нас, людини.

Віра БІЛА.

★ Для вас, діти

Нашим маленьким читачам ПРО РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Дорогі діточки! Хочемо Вам розповісти про те, як колись святкували Різдво Христове в Україні, зокрема на Лемківщині. А допоможе нам в цьому львів'янка Марія Горбаль, дослідниця різдвяної обрядовості Лемківщини.

А ми, шанувальники її творчості по всій Україні, чиє коріння походить з далеких Бескидів та Карпат, переглядаємо її книги. Адже п. Марія є автором-упорядником книжечок «Різдвяна зірничка», збірника «Різдво на Лемківщині», монографії «Різдвяна обрядовість Лемківщини» та ще ряду інших видань. У них подаються різдвяні повір'я, колядки, вертепи, різдвяна поезія.

п. Юлія: — Книжечку «Різдвяна Яличка» уже кілька років підряд я читаю своїм донечкам. Вони її дуже люблять, а легенди та перекази про новонародженого Ісуса, Іосипа та Марію переказують своїм одноліткам у школі на уроках християнської етики.

Пані Маріє, я розпочинатиму розповідь, а Ви продовжуйте! А ви, наші маленькі читачі, разом з батьками, дідусями та бабусями, вмошуйте гарненько в м'яких кріслах або на дивані і слухайте.

В Україні є прекрасні гори — Карпати. І багато людей жило високо в тих горах. І то так високо, що коли люди палили в печах, то дим доходив аж до зір, тому зорі й Місяць, щоб не пообпікатись від того гарячого диму, тікали високо в небо... А вночі, коли люди гасили вогнища, зорі й Місяць знову опускались на гори, на ліси, на хатинки, щоб освітлювати дорогу, щоб, не дай, Боже, хтось не заблукав і не пропав у снігах, щоб на когось не напав хижий звір, яких у лісах було дуже багато.

п. Марія: — Усі вечори від Різдва до Водохреща в народі називаються святими. На самий Святий вечір, як знайдеться сонце, діються великі дива на землі. Кажуть, що тієї ночі дерева розвиваються й цвітуть. Також кажуть, що на Різдво хто стане опівночі і піде по воду, то може натрапити на таку мить, коли вода перетворюється на вино. (Одна дівчина пішла до криниці по воду і до одного відрі набрала води, а до другого — вина). Отож це — дивна ніч, свята ніч.

Тому у переддень Різдва ніхто не розмовляв голосно, тільки тихенько, лагідно. Діти завзято допомагали батькам: дівчатка — мамі готувати страви на Святу Вечерю, хлопці — батькові по господарству.

Старші старались справно виконувати домашні роботи, щоб так само йшло

їм цілий рік. Слідкували також, аби нічого чужого не було на подвір'ї і щоби все, що сусіди позичили, було повернуто. Весь день дорослі постили, не снідали й не обідали. Лише малим дітям дозволялось трохи їсти, і то переважно печену картоплю.

Як ставало вечоріти, г'азда брав сокиру і йшов зі синами страшити дерева, які не родили. Замахнувся сокирою на дерево і каже: «Як не будеш родити, то я тебе зрубав». А хтось із хлопців відповідав за дерево: «Не рубай, я буду родити!» Г'азда кидав сокиру в сніг, брав перевесло зі соломи і обкручував дерево, котре на другий рік мало вже зародити.

Коли так пообходили всі дерева в саду, тоді вся челядь йшла на річку митися (щоби всі хвороби попливли з водою).

п. Юлія: — Як ми уже згадували, люди жили під самими зорями, а тому ангеликам недалеко було до землі, щоби з неба спускати маленьких діточок до хатинок. Отож дітей у карпатських родинах завжди було дуже багато. Але люди не всі були багаті, і не кожна дитинка мала чоботи.

Коли прийшли до річки (а деяка дитинка була боса), батько скоренько прорубав лід, зачерпнув води, обмив личко дитині, і та бігом помчала нагору до хати. Часом батько брав у кишеню велику срібну монету, якою, зачерпнувши в долоню води, натирив усім лиця, щоб були здорові як вода і багаті на гроші.

Повернувшись з ріки до хати, г'азда брав спеціально спечений хліб, сіль та часник, дітей (хтось з дітей ніс світло — свічку чи ліхтарню) і йшли до стайні кормити худібку і кликати її на коляду. Оскільки наступала незвичайна ніч — Син Божий мав народитися, — треба було, щоб усі у той час були щасливими, в тому числі і худібка.

п. Марія: — Коли годували худобу, то буханку хліба розрізали на стільки частинок, скільки було штук худоби, впили в кожну частинку хліба зубчик часнику (щоб була здорова і впродовж року не хворіла), посипали сіллю і тим годували кожну тварину. Батько накладав багато сіна. Сіно брав найкраще, переважно конюшину. Після того заходили до стодоли. Один хлопчик брав дідух, другий — зілля, яке святити

Золотий дощик

Маленький Ісусик народився у місті Вифлеємі, а точніше — за містом, у стаєнці, де ночувала худоба. Воли, осли, вівці, інші тварини дуже зраділи, що народилось Боже Дитятко, і як тільки могли — зігривали його своїм диханням. А маленький павучок, який не міг так, як інші тварини, допомогти Дитяткові (бо ж він маленький), став ретельно снувати павутину, щоб позаліплювати усі шпарки в стаєнці, через які могли б пробиватися вітер і мороз. Маленький Ісусик подивився, що робить павучок, засміявся — бо ж дуже забавною видалась йому ця робота, — і нараз павутиння стало золотим.

На ту пам'ятку на ялинку вішають золотий дощик — тоненькі ниточки, немов павутинки, що виблискують золотом, як тоді у вертепі, коли народилось Боже Дитятко.

Записала Марія ГОРБАЛЬ

ли влітку, третій — сіно, накінець батько брав солому, і так по черзі заходили до хати і говорили: «Помагайбі на щастя, на здоров'я, на той Святий вечір».

Солому стелили на долівці, під обрус — сіно, на пам'ять про те, що Ісусик народився у вертепі, необмолочений сніг збіжжя ставили на почесному місці на покуті. Подекуди сніг необмолоченого вівса стелили на столі та застеляли його скатертиною, на яку клали керечун з житньої муки, ставили посудину з медом. Розкладали різне печиво (яке, щоправда, їли аж по півночі, бо зараз можна було їсти тільки пісні страви).

п. Юлія: — На небі появилась перша зірка. Тобто наступає Різдво, час, коли ангели з неба на білих крильцях на білу від снігу землю опускають Боже Дитятко. Наступає найурочистіший момент. Починається Свята Вечеря.

Усі вклякають і моляться, щоб новонароджений Ісусик благословив кожну дитину, кожну маму і кожного татка, усіх рідних. По молитві засвічують свічку й сідають до столу. Згадують душі померлих. Батько перекоює просфору на стільки частин, скільки в хаті осіб. Кожному дає шматочок просфори і благословить: «Дай, Боже, щоб ми всі так разом у купці держалися, дочекалися до другого року, до другої коляди». Споживають одну за одною дванадцять пісних страв: кутю з медом, голубці, вареники з різними начинками (картоплею та капустою, грушами, сливами, маком), капусту, горох, гриби, рибу, узвар, а посередині столу лежить ритуальний Різдвяний хліб — керечун.

п. Марія: — Коли родина закінчить вечеряти, господар дому підводиться з-за столу, за ним уся сім'я, усі голосно хрестяться і господар дякує Господеві за Вечерю, за прожитий рік і просить пережити наступний рік і дочекатись наступного Різдва. А діти кидаються на долівку, застелену соломою, підстрибують, бекають, як овечки чи козенята, мекають, як телята, — щоб овечок, кіз та телят було багато в господарстві. Старші колядують, найперше «Бог предвічний», а потім — вже інші коляди, діти також допомагають колядувати. Колядують цілий вечір. Батьки розказують дітям різні оповідання, легенди, казки, пов'язані із цим величним святом — Різдром Христовим.

Розповідали Юлія БОЄЧКО та Марія ГОРБАЛЬ

★ Вітаємо!

* * * * *

Парафіяни храму Усікновення голови св. Івана Христителя с. Назавизів Надвірнянського деканату Коломийської єпархії вітають з Різдвяними святами та днем Ангела свого духовного наставника

о. Василя ШТАНГРЕТА.

Хай Новонароджений Ісус обдарує Вас і Вашу сім'ю міцним здоров'ям, радістю, достатком. Сил і терпіння Вам у несенні пастирського хреста, заступництва св. Василя Великого, щоб надійно тримав Вас під своїм могутнім крилом, а Ваше серце і надалі випромінювало світло Божої мудрості, яке Ви так щедро даруєте нам.

* * * * *

Священники та парафіяни церкви св. Архистратига Михаїла м. Калуш вітають з днем народження

о. Олександра МАРКІВА.

Нехай світло Вифлеємської зорі освітлює Вашу життєву дорогу, зігриває оселю, примножує у Вашому серці любов, віру і надію. Хай люблячі серця

Новонародженого Ісуса та Його Матері благословляють Вас ласками й щедротами, посилаючи міцне здоров'я, родинне тепло, силу і насагу до подальшого плідного служіння на Господній ниві.

* * * * *

Парафіяни храму св. Володимира і Ольги м. Калуш щирозсердечно вітають з днем народження свого пароха

о. Олександра МАРКІВА.

Хай Всевишній обдарує Вас міцним здоров'ям, глибокою вірою, Різдвяною радістю, миром, любов'ю. Хай Святий Дух через Ваше служіння освячує вірних, а Ваше слово буде словом Доброї Новини, щоб за молитвами Пречистої Діви Марії Ваша праця була на прославу Божу і для добра всіх нас.

* * * * *

Греко-католицька громада церкви Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці с. Луквиця Солотвинського деканату вітає з днем Ангела свого пароха

о. Василя ХЕРМАНЧУКА.

Хай Благословенне Немовля, народжене у Вифлеємі, додає Вам Божої премудрості, незліченних Господніх ласк у священничій праці.

Молитовно бажаємо Вам міцного здоров'я від вод Йорданських, опіки Божої Матері, заступництва Небесного Покровителя.

* * * * *

Отець Дмитро, члени Марійської дружини, парафіяни церкви св. Арх. Михаїла с. Яблунька вітають з днем Ангела свого пароха

о. Василя ХЕРМАНЧУКА.

З великою повагою щиро дякуємо Вам за невтомну працю на Христовій ниві, за доброту, людяність, за те, що власним прикладом служіння Господеві провадите нас дорогою добра й любові. Нехай Новонароджене Дитятко Ісус осяє Вас миром, незліченними благами, наповнить Ваше серце радістю і любов'ю, додасть Вам та Вашій родині сил, здоров'я, скріпить у вірі, надії та любові до Бога.

★ Фестивалі

Коляда на Майзлях

Хтось вірить у диво, а хтось творить дива... Чи могли івано-франківці ще десять років тому уявити собі, що зможуть упродовж тижня-двох спостерігати особливе різдвяне дійство незвичної ночі над Вифлеємом? В цю ніч народився маленький Ісус, Який змінив долю людства назавжди.

Щоб відчуті дух цієї вселенської радості, о. Йосафат Фітель ЧСВВ, а також керівники хорів Любов Терлецька та Ігор Дем'янець з храму Царя Христа монастиря отців Василіян м. Івано-Франківська дев'ять років тому організували Різдвяний фестиваль «Коляда на Майзлях».

У різні роки фестиваль виглядав по-різному. У 2009 році було небагато хороших колективів з Івано-Франківська та навколишніх сіл. Особлива радість наповнювала присутніх, коли звучали старовинні та нові колядки, щедрівки, віншування, посівання. Ансамблі, хори, родинні колективи, оркестри, колядницькі партії, трембітарі, бандуристичні, сопілкарі, баяністи у різні роки своїм талантом славили Новонародженого Спасителя світу.

Щороку фестиваль ставав кращим, бо долучалися колективи не тільки з різних областей України, а також із

сусідніх країн. Цього року це були румуни, поляки та литовці. Якщо подивитись на географію міст, то в 2018 році на фестивалі завітали колективи з Одеси, Рівного, Хмельницького, Долини, Волновахи (Донецчина), Нової Водолаги (Харківщина), Львова, Києва, Попасної (Луганщина).

Обласне телебачення «Галичина» транслювало усі виступи в прямому ефірі, тому фестиваль могли бачити усі мешканці Прикарпаття.

Архієпископ та Митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин, як добрий батько, який радіє, коли всі його діти приїждять до нього, обійняв усіх гостей подячною Божественною Літургією. А родинною величчю дійства став похід гостей фестивалю центром міста та виступ «Пікардійської терції» на Вічевому майдані.

О. БИСТРИЦЬКА.

★ Вітаємо!

Громада парафії Вознесіння Господнього с. Старуна Солотвинського протопресвітеріату вітає з днем Ангела

отця-адміністратора ВАСИЛЯ ГОГОЛЯ.

Всесвітліший отче, прийміть щирі вітання у знак великої поваги до Вас як духовного провідника, взірця сподвижницької праці в ім'я служіння Богові. Господь благословив Вас на нелегку працю у винограднику Христовому, щоб нести Божу науку своєму народові.

*Сійте у серцях людських добро,
Ми Вам щиро хочем побажати,
Щоб зерно це щедро проросло.
Хай Господь здоров'я посилає,
Радості і щастя додає,
Дух Святий над Вами хай витає,
Бо Ви добрим пастирем в нас є.
Хай додасть наснаги Вам і сили,
Хай панує спокій, мир, добро,
Щоб Ви довго Господу служили
І в житті щоб горя не було!*

Парафіяни церкви Різдва Пресвятої Богородиці смт. Делятин Коломийської єпархії вітають зі святом Йорданом та днем Ангела

о. Василя ЮСЬКА.

Хай Господь сторицею обдаровує Вас за мудрі науки, щирі поради, любов до ближнього. Хай ніколи не пересихає джерело Вашої енергії, даючи

сили й натхнення для нових здобутків на Христовій ниві. Бажаємо Вам міцного здоров'я, Різдвяної радості, опіки Матері Божої та заступництва св. Василя Великого.

Всечеснішого о.-митрата Василя ЗАВІРАЧА

щирісердечно вітаємо з Різдвяними святами, Днем народження та днем Ангела.

Бажаємо Вам доброго здоров'я, життєвої наснаги,

щирісердечної любові та поваги від парафіян і мешканців селища Більшівці. Дякуємо Вам за плідну працю у Божому винограднику, державницьке мислення, активну громадянську позицію та справжній український патріотизм, за чуйність і доброту та прагнення прийти на допомогу ближньому. Нехай Ваша праця у Божому винограднику буде належно оцінена Богом і людьми.

З повагою — родина Левицьких з Івано-Франківська.

Парафіяни церкви св. Миколая с. Стримба Надвірнянського деканату вітають із 60-річчям та днем Ангела

о. Василя ІРОДЕНКА.

Хай Господь сторицею обдаровує Вас за мудру науку, щирі розради, за любов до Бога і ближнього. Хай ніколи не пересихає джерело Вашої енергії, даючи сили й натхнення для здобутків на Христовій ниві. Молитовно зичимо Вам міцного здоров'я, опіки Матері Божої та заступництва Вашого Небесного Покровителя.

Посміхнись

їжа

Священик в пустелі зустрівся з левом. Почав молитися з переляку:

— О, Боже! Молю Тебе, всели цьому леву християнські почуття!

Лев сідає на задні лапи, схилив голову і вимовляє:

— Благослови, Господи, їжу, яку я зараз споживатиму.

Атеїсти «прийшли» до Бога

В небесній канцелярії — ангел до Бога:

«Тут прийшли атеїсти; що їм сказати?»

Бог: «Скажи, що Мене немає».

Близький кінець

Два священики встановлювали на дорозі щит із надписом «Зупинись».

Твій кінець близько, зверни вбік — поки є час». На великій швидкості попри них проїжджає вантажівка, шофер кричить, показуючи кулак:

— Прокляті протестанти: дістали ви вже мене....

Машина зникає за поворотом, а за якийсь час чути великий шум і булькання води...

Один священик каже іншому:

— Мабуть, правда була на твоїй стороні. Потрібно було написати просто — «МІСТ ЗРУЙНОВАНО»!

Бачити тільки хороше

Одна сестра-монахиня вміла у всіх бачити тільки хороше. Її питають:

— Може, ви і в сатані бачите щось хороше?

— Так, — відповіла вона. — Дуже вже він трудолюбивий...

Обсяг 2,79 ум. друк. аркуш.
Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 250.

Головний редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС

Заступник головного редактора —
о. Іван СТЕФУРАК

Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНУТЧАК

Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНУТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365

Адреса редакції: 76018

м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5

телефони: (0342) 52-73-48;

факс 55-24-45

http://novazorya.if.ua

e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com

1926
1991
2018

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ТРЕКО-КАПОЛІЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Роздільна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 25 січня